

WRONCZYN to wieś położona między jeziorami Wronczyńskim Małym i Wronczyńskim Dużym. Prawdopodobnie wieś powstała w czasach rzymskich, podczas badań archeologicznych znaleziono szczątki osady z IIIw.

Nazwa Wronczyn pochodzi od średniowiecznej nazwy strumyka Wronka, którego ujście od jeziora znajduje się w pobliżu miejscowości. Pierwsze wzmianki o miejscowości pochodzą z 1136r.

Na terenie wsi odkopano osadę z III w. n.e. należącą do kultury przeworskiej [1]. Pierwsze wzmianki o Wronczynie pochodzą już z 1136 roku. W średniowieczu wieś należała do rodu Porajów, z którego wywodził się biskup poznański Boguś III., który w 1256 roku ufundował wronczyński kościół parafialny. Później wieś należała do rodu Łodziów. W XVIII i XIX wieku należała do właścicieli pobliskich Krześlic. Pod koniec XIX wieku wieś była własnością niemieckiej rodziny Falkenhaymów. W roku 1899 wieś wykupił Tadeusz Kryspin Jackowski, herbu Gozdawa, syn Maksymiliana Jackowskiego. Tadeusz Kryspin Jackowski zamieszkał we Wronczynie z żoną Paulą Chłapowską z Czerwonej wsi koło Krzywina. Na początku XX wieku przebudował dwór, powiększając go o boczne skrzydła. Następnym właścicielem był syn Tadeusz Gustaw, który zamieszkał tutaj z żoną Anną. Był on dyplomata, m.in. ambasadorem RP w Belgii i Luksemburgu (w latach 1929-1937). W okresie międzywojennym gościło w jego majątku wiele wybitnych postaci życia politycznego i kulturalnego min.: marszałek Edward Rydz-Śmigły, minister Józef Beck, Artur Rubinstein, Ignacy Jan Paderewski, Jan Lechoń[2], Kornel Makuszyński, Juliusz Osterwa, Leon Schiller – szwagier Tadeusza (grób jego rodziców znajduje się w nekropolii Jackowskich), Tadeusz Boy-Żeleński, Ryszard Ordyński, Józef Czajkowski, Egon Erwin Kisch.